

MIJMERING

Kijken of zien

Ik denk dat ik weet hoe we vrede in de wereld kunnen bevorderen. Het idee is niet van mij, maar ik zou ervoor op de barricade klimmen. Vraag twee mensen die elkaar niet kennen tegenover elkaar te gaan staan en elkaar één minuut lang aan te kijken. Wat er dan gebeurt is een klein wonder. Een filmpje op internet toont zes koppels van verschillende samenstelling qua leeftijd, sekse en afkomst. Wat je ziet is fascinerend. In die ene minuut doorlopen alle deelnemers razendsnel verschillende fases. Via onwennigheid en ongemakkelijkheid komen ze uit bij nieuwsgierigheid, om uiteindelijk met herkenning en waardering te eindigen. De proef leidde tot twaalf stevige handdrukken en evenzoveel lachende gezichten.

Wat nou als je deze proef zou doen bij mensen die elkaar wel kennen maar niet mogen? De kans dat die dit experiment samen aangaan is klein, dus deed ik het in gedachte met mijn ex-buurvrouw, werkelijk het meest onsympathieke mens dat ik ken. Ze zou nooit vrijwillig mee doen, er is sowieso een pistool op haar borst nodig om mij zelfs maar één blik waardig te keuren, maar dat maakte de proef des te interessanter.

Het zou natuurlijk mooi zijn geweest als de buurvrouw en ik elkaar na afloop in de armen zouden zijn gevallen, maar dat kreeg ik zelfs in mijn verbeelding niet voor elkaar. Maar wat ik vrijwel zeker weet is dat zij en ik er niet slechter van zouden zijn geworden. Bij één tel kijken kun je nog blijven hangen in negatieve emoties, bij twee en drie ook, maar na twintig seconden gebeurt er iets met je. Waar ik op hoopte? Dat er een barst in het beton zou komen, dat vastgeroeste minachting zou kunnen omslaan in twijfel, dat kijken *zien* zou kunnen worden. En met een knikje na afloop was ik dik tevreden geweest.

Marjolijn Sengers, 20 december 2015